

Vanuit mijn hart

Zeg jij weleens hardop wat iemand voor jou betekent? Vaak nemen we daar de tijd niet voor. Zonde. In deze rubriek laten we een lezeres aan het woord die niet langer wil wachten.

Lieve Linda,

Wat ben ik blij dat ik jou in 2014 via een online forum als pen vriendin heb leren kennen. **Zo'n zes jaar lang schreven we elkaar over alles wat we meemaakten, totdat we eindelijk eens in het echt afspraken.** Eerder was het er niet van gekomen. In die tijd had ik een ernstige paniekstoornis en ging daardoor niet graag naar buiten.

Bovendien woonden we ruim twee uur rijden van elkaar. Maar toen ik in 2020 samen met mijn man een weekje op de Veluwe op vakantie was, was het eindelijk zover en kwamen wij bij je langs. **Onze eerste real life ontmoeting was zo fijn.** Ik voelde me meteen heel vertrouwd bij jou.

Daarna hielden we contact. Per brief én per WhatsApp. Toen ik begin 2021 zwanger bleek te zijn, deelde ik dat meteen met jou. Je was zo blij voor mij. Nadat Lobke was geboren, kwam je op kraambezoek. Je was meteen helemaal gek op haar.

Helaas kreeg ik begin maart totaal onverwachts te horen dat ik borstkanker had. Een enorme klap: ik was nog maar net moeder en dacht echt dat ik doodging. Gelukkig kon ik rekenen op jouw onvoorwaardelijke steun. **Nadat ik je had geappt dat ik je iets moest vertellen – ik realiseer me nu pas dat we eigenlijk nooit bellen – was je er meteen voor mij.** Na de schrik was je meteen positief en zei dat je vertrouwd op een goede afloop.

Twee maanden later kwam je vier dagen bij mij logeren. Mijn borst was net geamputeerd en ik voelde me goed. Hierdoor konden we er lekker

'Van pen vriendin naar harts-vriendin: je bent er voor mij'

op uit en maakten we samen veel lol. Weet je nog die dag in Volendam? We kwamen niet meer bij toen we in klederdracht op de foto gingen. **Dankzij jou was de kanker er die dagen even niet.** We praatten er ook bewust niet over en dat vond ik fijn, want mijn leven stond al zo op z'n kop.

Nog eens drie maanden later zat ik een beetje met m'n handen in het haar: mijn man moest naar Engeland voor de bruiloft van zijn broertje, maar ik kon door mijn ziekte niet met hem mee. Hoewel ik hem de trip ontzettend gunde, wist ik niet zo goed hoe ik het in zijn afwezigheid allemaal moest doen. Normaal ging hij met mij mee naar het ziekenhuis voor de chemokuren en zorgde hij voor Lobke. Nu moest ik dat opeens allemaal alleen doen. Ik deelde mijn twijfels met jou. Jij zei direct dat jij

Linda (41) en Anneke (42).

voor mij zou gaan zorgen. Ik voelde me zo opgelucht!

Tijdens die midweek in augustus loodste je me echt door mijn chemokuur heen. **De zorg voor Lobke wisselde je af met mijn moeder, zodat je ook met mij meekon naar het ziekenhuis. En dat was nog best gezellig ook.**

Sindsdien app je me elke ochtend en avond hoe het met mij gaat. Hoewel we elkaar niet veel kunnen zien, sta je heel dicht bij mij. Andere mensen zeggen wel dat ik ze altijd mag bellen als er iets is, jij bent er zonder dat ik daarom hoeft te vragen. Ik zou absoluut niet weten wat ik zonder je moet!

Liefs, Anneke